

La llarga agonia del català als jutjats (si no hi fem alguna cosa)

Jordi Sedó

Escriptor i sociolingüista
www.escriptors.cat/autors/jordisedo

No fa gaires dies, al Deganat del Jutjat de Granollers, em vaig veure obligat a signar una declaració en la qual em comprometia a respectar i a fer respectar la Constitució espanyola. Per mantenir-me fidel als meus plantejaments, ho vaig fer “per imperatiu legal”, però aquesta no és la qüestió, sinó que, quan em van presentar el document perquè el signés, va resultar que estava redactat únicament en castellà. Exactament el mateix que hauria passat si s’hagués donat la situació a Burgos o a Badajoz, posem per cas...!

No cal ni dir que vaig exigir que em presentessin el text en català, però va ser impossible malgrat la meua insistència. Pel que em van dir, semblava que no disposaven de la possibilitat de facilitar-me’n un de redactat en la llengua pròpia del país! Davant la meua indignació, que vaig procurar que fos serena, la funcionària que em va atendre –cal reconèixer, per cert, gens bel·ligerant contra cap posició– va quedar completament descol·locada. Em va fer la impressió –subjectiva, naturalment– que la meua era una petició que no li havia fet mai ningú. I, en un català ple de paraules castellanes, balbuceigs i inseguretats, però amb la clara voluntat d’expressar-se en català, em va confessar desolada que no hi havia la possibilitat de redactar el document en aquesta llengua i que ja traslladaria la meua petició al seus superiors. Si més no, això és el que jo vaig interpretar quan l’esmentada funcionària, visiblement incòmoda per una situació que, pel que sembla, ni tan sols havia imaginat que es pogués arribar produir, em va donar com a única solució a l’abast seu un vacil·lant: “Ja ho diré...” Jo li vaig contestar que no s’amoiñés, que jo també ho diria...

Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística
Article 3.2.

El català i el castellà, com a llengües oficials, poden ésser emprades indistintament pels ciutadans i ciutadanes en totes les activitats públiques i privades sense discriminació. Els actes jurídics fets en qualsevol de les dues llengües oficials tenen, pel que fa a la llengua, plena validesa i eficàcia.

Article 13.

Són vàlides les actuacions judicials, tant les orals com les escrites, fetes en qualsevol de les dues llengües oficials, sense necessitat de traducció.

Reial decret 1465/1999, de 17 de setembre, pel qual s’estableixen criteris d’imatge institucional i es regula la producció documental i el material imprès de l’Administració General de l’Estat.

Article 5.

1. Los impresos normalizados que se pongan a disposición de los ciudadanos en las dependencias situadas en el ámbito territorial de una Comunidad Autónoma con lengua cooficial serán bilingües en castellano y en la lengua cooficial, de acuerdo con los siguientes criterios:

a) Los impresos deberán expresar todos sus contenidos y epígrafes en las dos lenguas por líneas o por bloques de texto diferenciados, dejando espacios únicos para su cumplimiento por el ciudadano en la lengua por la que haya optado.

b) En aquellos impresos para los que, por razón de su extensión o complejidad, así se determine, se pondrán a disposición de los ciudadanos dos modelos alternativos redactados uno de ellos en castellano y el otro en la lengua cooficial. En tal caso, en ambos modelos, figurará destacada la advertencia de que existen impresos redactados en la otra lengua a disposición del ciudadano.

2. Cuando el material impreso de los órganos y unidades que tengan su sede en el ámbito territorial de una Comunidad Autónoma con lengua cooficial vaya a ser utilizado para comunicaciones dentro del ámbito territorial autonómico, los datos y denominaciones correspondientes al membrete y a la identificación del órgano u Organismo autóno-

En els nostres comportaments lingüístics, alguna cosa podem fer malament si hi ha funcionaris que no se senten preocupats per les normatives d’ús de les llengües

mo figurarán, con carácter general, en castellano y en la correspondiente lengua cooficial.

Acuerdo de 23 de noviembre de 2005, del Pleno del Consejo General del Poder Judicial, por el que se aprueba el Reglamento 2/2005, de honores, tratamientos y protocolo en los actos judiciales solemnes.

Artículo 22.

1. Ante la Sala de Gobierno de los Tribunales Superiores de Justicia el acto de toma de posesión podrá celebrarse en el idioma cooficial de la correspondiente Comunidad Autónoma.

I malgrat l’incompliment flagrant de tota aquesta claríssima normativa, que emana de la Constitució encara que sigui de manera llunyana –d’on si no...?–, no vaig tenir més remei que signar, en castellà, la promesa de complir i fer complir la Constitució. I jo em pregunto francament preocupat: voleu dir que no vaig faltar al meu compromís, ja de bon començament, permetent que un ciutadà, en aquest cas jo mateix, veiés conculcat el seu dret de signar una declaració en la llengua oficial que tenia la voluntat de fer servir?

Per la meua banda, per sortir al pas d’aquesta irregularitat, el mateix dia vaig iniciar les accions que vaig creure oportunes davant les instàncies corresponents perquè s’esmenessin aquestes inèrcies i les lleis es complissin tal com estan escrites. I he de dir que ja he tingut notícies del Departament de Justícia en el sentit que s’han donat les instruccions adequades per tal de corregir la irregularitat descrita a les ratlles precedents.

De tota manera, estic convençut que, en els nostres comportaments lingüístics individuals i col·lectius, alguna cosa podem fer malament si alguns dels nostres funcionaris no se senten del tot preocupats per les normatives en matèria d’ús de les llengües oficials. Potser que ens ho plantejem, oi...? Només es tracta d’exigir-ho. Legalment. Legítimament. Perquè, si no ho fem, continuaran conculcant amablement els nostres ja prou migrats drets lingüístics, potser, fins i tot, amb un somriure als llavis. Com si fos la cosa més natural del món.

LA PROPOSTA ESTEV@

A voltes amb l’advent

Joan Ferrero

Arxiprest de Montseny
@santestevegr

Cada any el mateix. Cada cop igual. Tinc la sensació que viure l’advent, i com a següent el Nadal, és massa repetitiu. Em posa nerviós arribar a aquestes dates tan assenyalades. Unes dates que, per altra banda, són principals per a tothom: “Què farem per Nadal, què regalarem, quan ens trobarem, com ho farem, a casa de qui, amb qui i què...” Cada any sembla el mateix. I es que estem acostumats a pensar que és el mateix cicle, com les estacions. Però mai és igual. Estem acabant el 2018, vivim temps intensos en tot el món, evolucionem i, de fet, ni tan sols nosaltres som els mateixos. Vivim una vida que ens sembla que és un cercle infinit, quan el que vivim és una espiral que marca una pauta en el temps, però que s’adapta a cadascú a la manera com nosaltres anem vivint.

Vivim una vida que ens sembla que és un cercle infinit, quan el que vivim és una espiral

I doncs, què és l’advent aquest any? Per a mi, l’advent és una nova oportunitat. La humanitat està cridada a la santedat i a la vida i això és quelcom que no podem desaproveitar. Aquest temps ens convida a reflexionar, a interioritzar la nostra vida, a autoavaluar-nos i a posar-ho tot en mans de Déu, perquè la nostra realitat cristiana ens està dient que el Crist, la seva vinguda definitiva, està en camí. Nosaltres, doncs, som cridats a mirar més enllà, com ens demana l’oració de postcomunió del primer diumenge d’advent: “[...] Mentre caminem per aquest món que passa, comenceu a feu-nos-hi estimar les coses del cel i a posar el nostre cor en els béns que perduren.” Una vida a la terra, un cor de cara al cel.

Ara algú pensarà: “Molt maco; que fàcil que és pensar en el cel quan a la terra estem com estem.” No soc dels que s’enlairen gaire en les paraules, més aviat soc dels qui les obres han de demostrar molt. Però tinc clara una idea important: la teva feina d’aquí t’ha de servir allí. I no pots començar un nou any pensant a fer i ser el mateix.

Hi ha qui vol fer molt i hi ha qui no en vol fer tant. La qüestió és que tens/tenim una nova oportunitat. És d’or preciós, i ve adornada amb una història: la teva. Aprofita el temps i l’oportunitat de canvi. Prepara el teu canvi i recomença. Déu està per venir i quan arribi vull que ens trobi preparats i disposats per a Ell i a la missió que ens encomana: viu la vida de cara al cel i celebra un bon i sant Nadal que faci que agafis embranzida pel nou temps que t’espera.